

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 127/03

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. júna 2003 predbežne prerokoval sťažnosť E. Ď., trvale bytom Ž., vo veci porušenia základných práv a slobôd garantovaných v čl. 16 ods. 2 a v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu v Žiline z 18. septembra 2002 sp. zn. 5 T 212/01 a uznesením Krajského súdu v Žiline z 11. marca 2003 sp. zn. 1 To 49/03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. Ď. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 11. júna 2003 doručená sťažnosť E. Ď., trvale bytom Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv a slobôd garantovaných v čl. 16 ods. 2 a v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu v Žiline (ďalej aj „okresný súd“) z 18. septembra 2002 sp. zn. 5 T 212/01 a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej aj „krajský súd“) z 11. marca 2003 sp. zn. 1 To 49/03.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že napadnutými rozsudkami:

„(...) som bol uznaný za vinného zo spáchania trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zákona.

Uvedeného trestného činu som sa v žiadnom prípade nedopustil. (...) Súdom bolo v prvom rade postačujúce to, že som sa v minulosti dopustil trestného činu, nezisťovali objektívnu pravdu.(...)

Na R. V. som podal dňa 24. 4. 2003 na Okresnú prokuratúru v Žiline trestné oznámenie z dôvodu naplnenia skutkovej podstaty tr. činu krivej výpovede podľa ust. § 175 ods. 1 písm. a) Tr. zákona(...).

Všetko bolo vykonštruované na základe tr. činu krivej výpovede R. V., ktorý je drogový závislý a ktorý si na hlavnom pojednávaní pred Okresným súdom v Žiline vo veci tr. činu krádeže, ani len nepamätal čo na polícii vypovedal. Na základe takejto „vierohodnej výpovedi“ som bol oboma súdmi odsúdený k trestu odňatia slobody.

Na základe uvedeného došlo k porušeniu môjho základného práva priznaného čl. 16 ods. 2, čl. 17 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru č. 209/92 Zb. na spravodlivý súdny proces.

Vzhľadom na to, že došlo k naplneniu skutkovej podstaty tr. činu krivej výpovede, žiadam Ústavný súd SR, aby odložil vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu v Žiline č. 5 T 212/01 zo dňa 18. 9. 2002 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. 1 To 49/03 zo dňa 11. 2. 2003 a to až do právoplatného skončenia konania vo veci tr. činu krivej výpovede R. V.

V Slovenskej republike nie je iného súdu ani orgánu, ktorý by chránil moje základné práva, než Ústavný súd SR. Žiadne iné opravné prostriedky vo veci nie sú prípustné.

Na základe uvedených skutočností navrhujem, aby Ústavný súd SR vydal tento nález:

1/ Ústavný súd SR ústavnej sťažnosti vyhovie.

2/ Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 1 To 49/03 zo dňa 11. 3. 2003, ktorým došlo k zamietnutiu odvolania a potvrdeniu rozsudku Okresného súdu v Žiline sp. zn. 5 T 212/01 zo dňa 18. 9. 2002 porušil základné právo L. Ď. na spravodlivý súdny proces podľa čl. 16 ods. 2, čl. 17 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru č. 209/92 Zb.

3/ Ústavný súd SR zrušuje uznesenie Krajského súdu sp. zn. 1 To 49/03 zo dňa 11. 3. 2003 a vec mu vracia na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 16 ods. 2 ústavy nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd

právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Predmetom sťažnosti je tvrdené porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa garantovaných v čl. 16 ods. 2 a v čl. 17 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom Okresného súdu v Žiline z 18. septembra 2002 sp. zn. 5 T 212/01 a uznesením Krajského súdu v Žiline z 11. marca 2003 sp. zn. 1 To 49/03.

K porušeniu označených základných práv rozsudkom okresného súdu a uznesením krajského súdu malo dôjsť podľa sťažovateľa tým, že súdy „*nezisťovali objektívnu pravdu*“, a pri rozhodovaní o jeho vine nebrali do úvahy, že „*všetko bolo vykonštruované na základe tr. činu krivej výpovede R. V.*“. Sťažovateľ teda namietal predovšetkým skutkové zistenia všeobecných súdov a v podstate žiadal, aby ústavný súd preskúmal vecnú správnosť vykonaného dokazovania uvedeného v rozhodnutiach okresného súdu a krajského súdu.

1. Pokiaľ ide o porušenie označených základných práv rozsudkom okresného súdu, treba poukázať na citovaný čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je preto v týchto prípadoch subsidiárna. O ochrane základných práv sťažovateľa, ktorých porušenie namieta, vo vzťahu k rozsudku okresného súdu rozhodol v odvolacom konaní krajský súd, a preto vzhľadom na uvedenú zásadu

subsidiarity nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať rozsudok okresného súdu z 18. septembra 2002 sp. zn. 5 T 212/01.

Vzhľadom na uvedenú skutočnosť bolo treba túto časť sťažnosti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

2. Pokiaľ ide o námietku porušenia označených základných práv uznesením krajského súdu, podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ústavy (I. ÚS 13/01).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ vo svojej sťažnosti neuviedol žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné usudzovať, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu, ktoré obsahuje podrobné odôvodnenie, je postihnuté takými nedostatkami, ktoré by odôvodňovali záver o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a v konečnom dôsledku o porušení práva sťažovateľa na spravodlivý proces, tak ako to tvrdil vo svojej sťažnosti. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu ohľadom zistenia skutkového stavu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na skutkovom zistení v danej veci nič nemôže meniť ani to, že sťažovateľ podal na svedka R. V. trestné oznámenie pre trestný

čin krivej výpovede, pretože táto skutočnosť by mohla byť právne významná až po prípadnom právoplatnom odsúdení menovaného svedka za oznámený trestný čin.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti bolo potrebné v tejto časti sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vychádzajúc z uvedených skutočností neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o odložení vykonateľnosti a o zrušení a vrátení napadnutého uznesenia krajského súdu na ďalšie konanie, pretože tieto otázky prichádzajú do úvahy len po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, resp. nie sú predmetom rozhodovania ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti (napr. I. ÚS 5/02). Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania rozhoduje len o jeho prijatí vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta (II. ÚS 124/02).

Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2003